

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

Ειδυλλία έρωτος και θανάτου. Η Τσαβέλλα Βιλλαρδουίνου και ο βασιλιάς Φλώρος Σουμπάκις. Η Άρτεμις της Μεσσηνιακής πεδιάδας. Τα δαμάκια της τσαπανικής φλογερής. Όπου καταφθάνει ο άρχοντας Γουλιέλμος. Ο τραγικός θάνατος του Φλώρου. Πώς τον κρέμασαν. Η Τσαβέλλα τρελλαινείται!... Η ιστορία του «Μελισσοπυργου». Στα χρόνια της Ελληνικής Επανάστασης. Πώς τον τινάζε στον άερα ο Ι. Μαυρομιχάλης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

πριγκιπέσσα Τσαβέλλα ήταν η πρωτότοκη και αγαπητή κόρη του πριγκιπά Γουλιέλμου Βιλλαρδουίνου, που έγινε τριάντα αλόζογα χρόνια, από το 1245 ως στα 1275, ηγεμόνος της Μεσσημίας.

Η πριγκιπέσσα αυτή τρελλαινότανε για την έπιτασία και το κίνητρο. Ακόμη και τις χειμωνιάτικες ήμερες, με όλη την υπαρά, καθάριονε τάλογο της κι έβγαίνε να κινηρήσει λαγούς και περδικιά. Έτσι δε, όπως περιούσι, σ'αύ έβγαίονε όραμα μέσα στον κόσμο, θα την έβγαίνε κανείς για την Άρτεμις Σουτανεινή.

Κι αμια φορά που την παύσανε ο ένδοξοισμός του κινήριού, η Τσαβέλλα πήγανε τόσο μακριά από τον τόπο της, ώστε ο πατέρας της άνησούσε, έβγαίνε την άκατάβητα και τα γέφυρα στα διάση να τη βρει. Έπειδή όμως την άπεισανε πολύ, δεν της έβασε να νένε περιούσιου. Ήταν το χαϊδεμένο του παιδί...

Ένα πρωί, κατά την άνοιξη του 1257, η Τσαβέλλα με τις πενηντάρες της, όδες άμαζόνες, έβγαίνε από την Καλαμάτα και προχώρησαν πολύ έξω προς τα όρη του πρώτου Μεσσηνιακού κέντρου. Ήταν όμορφοταυμένες, με τις κινήριτες τους στολές, και με τα όατα της έπισης...

Σε κάποια ώρα όως η τοίχηρη πριγκιπέσσα, με την πιο πιστή της φίλη, έσφαξαν από τη συντροφιά και πήγανε το όρησιο όρημο που φέρει κατά το Μοναστήρι του Βουζιάκου. Έκει κοντά βρέσκειται Ένας όμοιος όβελος έρωτος και θανάτου είχε κληθεί γύρω της. Κι ο στόμαχος της λέγε τα όραμα μια πανταχού έλξη, άργουν όαυτό τρέχουν, φηλή, με πεντο φέλλομα, βρωιά από κλάσσους και φέλλα. Ήταν ιστορία η έλξη αόρατου: οη Έρωσις εν η το Βασίλειον.

Πρώι χτισίονε στην έλξη, η πριγκιπέσσα και η συντροφιά της, άκουσαν από μακριά το γλυτότατο ηχο μιας φλογερής, που λάιουσε ένα πρωτάκουστο τσαπανικό τραγουδί. Σταματήσαν λοιπόν τ' άκου τοις κι άρησεζούσαν, χορηγεμένες.

Έλως, όταν το τραγουδί έπαιρε, η δύο κοπέλλες προχώρησαν, έβγαίονε στην έλξη και βρέθησαν μπροστά σ' ένα τσαπανότατο...

Ήταν όμοιο σαν τον Πάρι, όταν έβασκε στα βρωιά της πατρίδος του το πατρινό κοτάδι. Σαν όός, με λυγρή κομμοστασία, στον άνθη της νεότητης του, ο νεώρος βασιλιάς μαγεψε άμείους την καρδιά της πριγκιπέσσας, που δεν είχε άκομή γνώσιση τον έρωτα.

Η δύο νέες ξεπέσαν άμείους, κίθησαν κι αυτές στη ρίζα της έλξης κι έπαισαν κούνέντα μετώ του. Γοηγορα-χορηγο η Τσαβέλλα έμπε όσα της χαϊδεύονταν... Ο όμοιος βασιλιάς άνομάζονταν Φλώρος Σουμπάκις κι ήταν από τα μέλη έκενα, από τον κόσμο. Παιδί τσάιμα, έβασκε τα όατα τους πρόδατα, που ομορφύνονε γύρω μαρσουόσανε το νεώγεννητο χωρτάρι, ετίρησιόμα...

Μέσα στη γλιάρη έκεινη άμύοσφαμα του δειλιού, που ήταν γεμάτη ήπος κούνόνιαν και βέλαιματα, η νεαρή πριγκιπέσσα έννοιουσε την καρδιά της οργανωμένη, την έννοιουθε να γεμηή από μίαν αλόζογη εντίμα... Και η συντροφιά της, που δεν άργησε να καταλάβη το ένδιασμενον της Τσαβέλλας για τον όμοιο βασιλιά, βρήκε κάποια πρόφαση κι άπομαζούνηθηκε. Πήρε από πέρα και μάζενε η γοιούσιόμα...

Η Τσαβέλλα, χωρίς να φανερώση στο Φλώρο τη πριγκιπική της καταγωγή, τον ρωτούσε διάφορα πράγματα για τη ζωή του, για την όλόγηρα τοιοθεσία, κι έτσι ο βασιλιάς βρήκε την ευκαιρία να της διηγηθή το όβελιο της ιστορίας έλξης, κάτω από την όποιαν άρχισε τώρα ένα νέο ειδύλλιο, το δικό του.

Όταν ο βασιλιάς τελείουσε την ιστορία του, η Τσαβέλλα έγινε οργανωμένη το κεφάλι της στον όμο του, και το όβελιο παιδί της άμείους της έδωσε το πρώτο φίλι, που την έκανε ν' άνατιράση η όνομια ός τα βρωιά της κούσους της.

Την ίδια στιγμή, η συντροφιά της πριγκιπέσσας ξεπερόβαλε μέλι από τα ηρωία θαιούλαδα, με την άρχαία γεμάτη άνθημένα σπάτα κι άριόζομα. Η πριγκιπέσσα αρρώθηκε τότε, άπομαρστώντας τον άνατημένο της και του νοσηρούσε σ' αυτί:

Άβρω, την ίδια ώρα θα είναι δού... Να με περιμένει... Η δύο όμοιες κοπέλλες έπήδησαν ξανά σ' άλλα τοις κι έφταναν, ένδο ο Φλώρος έπιεζε και τις ζήτησε να μακαρίνονε, να γεμίσουν, ρωτώντας τον έρωτο του αν ήταν έντερο ότι ανέθεη, η πριγκιπικότης...

Την άλλη μέρα, η πριγκιπέσσα, πιστή στην κούσού της, βρισότανε πάλι στο πλεντό του βασιλιά. Άλλά τη φορά αυτή μόνη. Και η όρος που έφταναν οι δύο έρωτευμένοι, μέσα στην κατάζοχη ένκεινη έποβλητική γυνία, ήταν βέβαια από τις όμορφοτερες της ζωής τους. Ο Φλώρος έπέμνε να μιάη πού είχε η φίλη του, άλλ' όταν είδε την έπιμονή της να μη θέλη να του φανερώση την οικουγένειά της, και να του λέη αλάς ότι είναι μια άρχοντοπούλα, έπαρε να την έρωτά. Έλεγε μέσα του ότι ο κούσος και η περιούσιη θα του τα φανερούσανε όλα, γιατί ποτέ δεν έπίεσαν ότι είχε κούραστο τον την πριγκιπέσσα Τσαβέλλα, την κόρη του άρχοντα Γουλιέλμου Βιλλαρδουίνου, που έκρινόταζε όλον κέινον τον τόπο, τη ζωή των άναθρώπων και τα γηραιά τους. Άρτες λοιπόν την εντίμα του να καλά ήτοια σ'αύ το γάρμαγο όραμα, που φανερούσε κοντά τους, κι έπαιζε τη φλογέρα του, για να ενταχισθή την όμοια του φίλη, που όμοιες ενταχισμένη κι αυτή, με το ξανό κεφάλι της, άνωμαρσώουσε από ρωτάει τους...

Όπόσο, η πριγκιπέσσα Τσαβέλλα φοβότανε μη μιάη τίποτα ο πατέρας της και βρήκε να λάβη τα μέτρα της. Ένα βράδυ λοιπόν τοις έλε:

Πατέρα μου, αυτές τις ήμερες πήγαινε κινήρη κατά τα μέλη του Βουζιάκου... Είνε κούραη η φροσι έκει, και τα πετούμενα άφθονα... Πολύς φορές όως με βρωιά κι νηχια και τότε βρωιάμα να γνίσου, φοβόμα... Ύνα ενταμα έκει είναι πύργο, ένα μικρόν πύργο, που να ξενερούσι ποτε-ποτε με τις συντροφίσεσ μου, θάταν μια χαρά...

Κι ο φιλόστοργος πατέρας, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της κόρης του, της άποκρίθηκε: — Καλά, θα σοφ χτίσω κούρα έκει ένα πύργο.

Κι έτσι χτίστηκε ο πύργος της Τσαβέλλας, που τα όρησιότα του σόφονταν άκομή ως σήμερα. Γύρω του κτιρύνονε άβροθο το άρωματικό βούταν που λέγεται μελισσοκούραση. Γι' αυτό και οι νεότατοι τον όνομαζούν «Μελισσοπύργου».

Μόλις άγκαταστάθηκε στον πύργο η Τσαβέλλα, έκατάθηκε κοντά της τις πιο ποτέ από τις ίσηρητέρες της. Άιτές, στην άρχη, δεν κατάλαβαν τίποτα, και άπορούσαν γιατί η κούρα τους έδωσαν πάντοτε μόνη. Άλλά το άόστηρο βέβαια της πριγκιπέσσας δεν έπέτερε στις ίσηρητέρες να μάθουν την αμία. Τοις μερούσε να την έμάντευαν, άλλά ομοκούσαν...

Ο πατέρας της πάλι, μέγας πριγκιπάς του Μορηά, είχε τις δικιπικές του άπορίσεις και κούρα δεν ενταχισόσε να έπισκεπτιται συχνά τη θυγατέρα του. Τις περισσότερο φορές έπήγανε η ίδια στην Καλαμάτα να τον ιδη, και ν' άποκομίσση κάθε όμοια του. Κι αμια φορά όως έροζότανε κι ο πριγκιπάς Βιλλαρδουίνου να έπισκεπτιτη την κόρη του, σ'αύ μικρό τοις όρησιότα, όως το έλεγε.

Η Τσαβέλλα, βέβαιονε σ' εντίμα τη γυναικία της παρατηρητικότητα, ήξερε καλά την ήμερα που θα την έπισκεπτιότανε ο πατέρας της, και τότε έμνε στον πύργο, η έβγαίνε με δύο άκόλουθε της. Κι έτσι, η Άρτεμις αυτή της Μεσσηνιακής πεδιάδας, ξεγελούσε για πολύν κούρο τον πατέρα της...

Άλλά στο μάτιον αυτών κόσμο όια τα πράγματα έχουν ένα τέλος... Ένα πρωί, ο πατέρας της Τσαβέλλας φανερώθηκε άβρανα στο Μελισσοπύργου, σ' όρα που δεν τον έπεριμεναν, με τρις άκόλουθος του.

Πού είναι η κούρα σας; ρώτησε. Βγήκε από τα χαράματα στο κίνητρο, άπάντησαν η ίσηρητέρες.

Ο άρχοντας Βιλλαρδουίνους ένκνητος το άλογο του, μιάη μέσα στο δάσος, άνιγούρισε, κινήριονε και τέλος έβησε στο μέρο όπου η Τσαβέλλα στανυόουσε το Φλώρο... Με τον έβαρικό τρόπο που φανερώθηκε ο Βιλλαρδουίνου, τότε βρήκε τον ένα στην άρχαία του άλλοι, την πριγκιπικότα του στην άρχαία του τσαπανού! Το έρωτικό ξενύργιο πετάχτηκε όβελιο. Ο πατέρας μου! έφάνότα με τρουάρα η Τσαβέλλα, ένδο ο νε-

Το παλάτι του πατέρα της άναστατώθηκε

